

WESTERKWARDIER

KIJKDUIN

VOETBAL: tik-tak-tor

BILJART: krijt op tijd

TENNIS: van 8 tot 80

SOFTBALL: slag of wijd!

Prestatievoetbal, ja - Resultaatvoetbal, nee

Niet iedereen weet zich bij geboorte al gezegend met:

- de onnavolgbare dribble van Tahamata;
- de „schaar“ van Keizer, laat staan de „dubbele schaar“ van La Ling;
- de ongekende kopkracht van Nanninga;
- de geniale spelopvatting van Crujff en diens verrukkelijk gesneden passes met buitenkant-rechts;
- de dreig-kap-schiet-beweging van Van der Kuylen;
- de dynamiek van Neeskens;
- ofwel de tackels en de timing van Rinus Israel.

zels. Minimaal twee keer in de week voor hen die tot de selectiegroepen behoren, verplicht, inderdaad. Maar ook dan op de praktijk gericht: passeren en combineren, tacklen en koppen, schieten en het aannemen van de bal en ga zo maar door. De bal staat centraal. Per definitie, WK waakt er angstvallig voor een speeltuin- of atletiekvereniging te worden. Hardlopen is een andere sport, specifieke lichamelijke opvoeding een taak voor het onderwijs, bij WK leer je vooral voetballen.

De individuele voetbalontwikkeling is het vertrekpunt van deze afdeling. Aanvallen is moeilijker dan verdedigen en toch zal het accent in wedstrijden op aanvallen liggen. De jeugd die

Het zij zo - en het is maar goed óók. Eenheidsworst is niet te pruimen; op tafel niet en op het sportveld evenmin. Onderscheid zal er altijd zijn. Sterker nog, het zijn juist de onderlinge verschillen die de sportwereld zo boeiend maken. Winst of verlies, glorie of drama, er steekt per definitie een verhaal achter.

Terzake nu. Het is niet de bedoeling van deze uitgave om bij u, de lezer, de illusie te wekken dat Westerkwartier louter „winnaars“ produceert. Dat zou een volkomen misplaatst idee zijn, zelfs al hadden we de beschik-

keuze en vervelende trainingen; wat zélf ontdekt wordt, hoeft niet aangeleerd te worden - en het is dan ook een veel natuurlijker proces. Kortom, WK biedt het alternatief voor straatvoetbal.

Let wel: getraind wordt er óók bij Westerkwartier. Veelzijdig

zich onder die bewust gekozen omstandigheden ontwikkelt, zal tenslotte een voorsprong opbouwen. Technisch, tactisch, maar ook spiritueel. Daar kan derhalve niet te vroeg genoegen mee begonnen worden. Dit land, deze stad en misschien wel uitgerekend uw wijk is rijk aan potentieel voetbaltalent, maar het moet dan wel de vrijheid hebben om alle vermaarde vaardigheden in de wedstrijdsfeer te testen.

Trainers en leiders zullen in die zin geen beperkingen opleggen weinig opdrachten; de grote lijnen worden geschetst; af en toe wordt er een correctie gepleegd; méér niet. Geduld heet een schone zaak te zijn en dat geldt zeker voor deze materie. De ontplooiing van vrijwel elk talentje verloopt schoksgewijs. Maanden, soms wel een half jaar staat-ie stil om dan plotseling bewegingen uit te voeren die volstrekt boven het aan hem toegeschreven niveau uitgroeien. Omstanders zijn dan verbijsterd en de begeleider geniet; het geschenken vertrouwen wordt zelden of nooit door kinderen beschaamd.

Als u uit het voorafgaande de conclusie trekt dat er bij Westerkwartier prestatievoetbal bedreven wordt, ja, dat is zo. Maar verwar het in hemelsnaam niet met resultaatvoetbal, waarbij de spelopvatting en de geleverde inspanningen ondergeschikt zijn aan de uitslag. De wijze waarop winst dan wel verlies tot stand komt is in dit stadium véél leerzamer en staat in z'n algemeen-

Belangstelling voor jeugdvoetbal?
Bel: 68 04 58
Harry Schildkamp

heid dan ook primair. Het resultaat gaat pas werkelijk meespelen in de oudere leeftijdsgroepen (16-18, de A-klasse) teneinde de doorstroming naar die volkomen andere wereld, die der senioren, zo soepel mogelijk te doen verlopen. Maar ook dan wordt er bij voorkeur tik-tak-tor in de praktijk gebracht en géén lange-halen-gauw-thuis, tenzij het beschikbare materiaal niet anders kan.

Het woord „recreatie“ is in deze kolommen nog niet gevallen. Natuurlijk, ook dat aspect van een sportvereniging krijgt aandacht. Net als bij al die andere clubs worden er bij WK disavonden georganiseerd, is er jaarlijks een zomerkamp, zijn er oliebolletjes, film- middagen, expedities naar het mini-voetbal of gewoon het zwembad. Een goede zaak, maar als zodanig onderscheidt WK zich niet van de concurrentie die geen concurrentie is, want wat wil

een vereniging zonder tegenstanders? Nu we ons echter eenmalig aan een breder publiek profileren, willen we vooral de nadruk leggen op voetbal, nog altijd Neerlands meest populaire tak van sport. Wat biedt WK in die zin dan wel?:

- een uitstekend sportcomplex, dat de unieke eigenschap heeft vrijwel altijd bespeelbaar te zijn;
- redelijk materiaal;
- een redelijke lichtinstallatie;
- een betaalde en verschillende onbetaalde jeugdtrainers, die met kennis van zaken hun werk verrichten;
- eenmaal trainen per week voor de mini-welpen (woensdagmiddag), een vooral speelse aanpak;
- eenmaal trainen per week voor de zgn. niet-geselecteerde jeugd;
- tweemaal trainen per week voor de selecties, van A- tot E-klasse, ofwel van 8 tot 18;
- naast de competitie veel vriendschappelijk voetbal;

- toernooien, voor elk elftal een toernooi op WK en een veelvoud daarvan, oplopend tot acht in de maanden april en mei, elders;
- zaalvoetbal in de maanden december en januari, zo mogelijk in toernooivorm;
- confrontaties met het topvoetbal, óf door bezoek óf door ontvangst - zie de foto's op deze pagina's;
- een jeugdbestuur dat welhaast gebiologeerd wordt door de gedachte het aanwezig te voetballen optimaal te ontwikkelen.

Voortaan, het is een hele opsomming en het klinkt allemaal pretentius. Het jeugdbestuur schuwt de uitdaging echter niet om al die beloftes waar te maken. Prestige zal daarbij best een rol spelen. Wie streeft zichzelf nou niet graag met de gedachte dat uit zijn rijen een nieuwe Tahamata, Keizer, La Ling, Nanninga, Crujff, Van der Kuylen, Neeskens of Israel is opgestaan? Of misschien wel een heel nieuw fenomeen?

HET JEUGDBESTUUR

Belangstelling voor seniorenvoetbal?
Bel: 67 39 86
Hans Velders

king over topcoaches als Michels en Happel - en die hebben we dus niet. Wat we wél beogen is dit: weet u zich ervan verzekerd dat Westerkwartier er - binnen het kader van de mogelijkheden - alles aan doet om „winnaars“ te produceren. Wie zich ook als lid moge aanmelden, zijn voetbalontwikkeling wordt ter harte genomen en staat volledig centraal binnen de afdeling jeugdvoetbal van deze vereniging.

Ooit vond de voetbalscholing plaats op straat; helaas is die gelegenheid nauwelijks meer aanwezig. Want: voetbal leer je namelijk niet in theorie, maar vrijwel uitsluitend in de praktijk. In het verlengde van die opvatting past het beleid van het jeugdbestuur: de jeugd zal voornamelijk zélf de mogelijkheden en onmogelijkheden van voetbal moeten ontdekken. Dat voorkomt einde-

BIJ DE FOTO'S:

Linksboven: FC Den Haag op bezoek bij de jeugd van Westerkwartier. In het midden Pietje de Visser, de trainer, en rechts Hans Galjé, talentvol doelman.

Links onder: Aad Killa (nu FC Twente) samen met Roger Keljens, jeugdlid van Westerkwartier.

Rechts: Aandacht voor schoon schoeisel (?): Roy van Oosterhout, een mini-welp, controleert de modder.

Het recht van de sterkste

3

Ineens was-ie er, Randy, en: „I'm from The States". Hij keek nog wat onwennig om zich heen, in de kleedkamer tussen een dozijn uitbundige leeftijdsgenoten, en buiten op het nog fraai groen uitgeslagen veld, want het seizoen was jong, de laatste zomerdagen eigenlijk. Drie woorden Nederlands beheerste hij, echter, geen nood - zijn school - en nadien ook boezemvriend stelde hem nader voor: dit is Randy, hij is pas in Den Haag komen wonen en wil graag bij ons voetballen. Ik keek hem nog 'ns goed aan: groot was-ie niet, maar wél geblokt, dat moest welhaast een pezig kereltje zijn.

De rest reageerde die eerste donderdagmiddag bijna geschrokken op zijn aanwezigheid. Eenmaal in een partij betrokken, toonde hij onmiddellijk

zijn ware aard: daar is de goal, dus daar moeten we wезen. Een typische winnaar, dit ventje, zo jong als hij was al geschoold in het typisch Amerikaanse sportleven. The Survival of the Fittest. Ofwel: in de jungle geldt het recht van de sterkste. Als hij 't duel opzocht, werden er links en rechts schriete pootjes teruggetrokken. Gelijk een bulldozer, of Nico Jansen, stortte hij zich in het gevecht om er meestal triomfantelijk uit te voorschijn te komen.

Twee weken later liep hij al tegen z'n eerste waarschuwing

Belangstelling voor jeugdvoetbal?
Bel: 68 04 58
Harry Schildkamp

op. Enig respect voor andere ledematen was 'm kennelijk nog niet terdege bijgebracht. En omdat de balbehandeling niet superieur was, moest hij veel van z'n eigen acties corrigeren door de vijand andermaal stevig aan te pakken. Onsturmig noemde ik dat toen. „Gevoon rauzen", zei de leider van de tegenpartij geïrriteerd en in onvervalst plat Haags. Soort zoekt soort, zeggen ze, en het zal wel daarom zijn geweest dat Roger Albertsen, Noorse prof in Haagse dienst en gezegend met een dubieuze reputatie, de bewegingen van deze Amerikaanse pupil tijdens een training gebiologeerd volgde. „Een ventje naar m'n hart", merkte hij liefdevol op - en een groter compliment had hij Randy niet kunnen maken. Echt volgzzaam bleek hij in vrij

korte tijd al niet te zijn. Hij kende een wat overdreven neiging z'n eigen plan te trekken, vooral tijdens en rond de trainingen. Hij verscheen wel, maar altijd later dan de anderen, aldus een voor hem impopulaire techniek - vermijdend. Daar was-ie nou eenmaal niet de beste in. De ballen bleven regelmatig van de voeten springen en de permanente aanwijzingen - „kort, kort" - klonken hem kennelijk hoogst onaangenaam in het gehoor. Bovendien: dat was allemaal niet voor 't echt en hij leefde pas echt op als het spanningselement van de competitie aanwezig was. Dan zag je 'm tevoren wit wegtrekken, van z'n stekkie in de kleedkamer maakte hij dan per definitie een puinhoop, nadrukkelijk vroeg hij „mag ik in de spits?" en vervolgens werden de mouwen opgestroopt. Ready to go. Merkwuurdig ook, zoals hij over het veld banjerde. Murmelend joeg hij achter ballen aan, tot groot genoegen van zijn niet onaanzienlijke ahang, en tot verbijstering van de tegenstander. Het is ook wat als een amper tienjarige achtervolgd wordt door een voor hem onverstaanbare Yank. En soms, soms klonk er een origineel geluid uit het oeroud op: Randy had dan de bal veroverd, kromde de rug en ging rechtstreeks op de goal af.

Binnen de groep was hij al snel razend populair. Hij leek ook wat ouder dan de anderen, maar dat zal wel een gevolg zijn geweest van zijn vrijmoedig optreden. Ik weet nog in Driel, bij een tweedaags kampement, dat hij de hele groep aanspoorde tot een nachtelijke speurtocht. Die werd aangewezen om de leiding af te leiden en de rest moest 'm dan maar tussen de struiken volgen. Dole pret, en hij gaat er nu nog prat op dat door zijn initiatieven de slaap niet voor drie uur gewat werd. „Ochtends om zes uur werd hij trouwens alweer verstoppertje te spelen in de wei. Een onvermoedbaar baasje - en zijn gevoel was gehoorzaam als de pest. Diezelfde middag trouwens speelde hij de sterren van de hemel. Ja, dan kon je op hem rekenen, zodra het moeilijk werd, was Randy een vaste waarde. Een uur lang liep hij bijna het vuur uit z'n sloffen, alleen in de laatste vijf minuten zag je hem niet meer. „De benzine was op", zo merkte hij laconiek op. Om overigens in de beslissende strafschoppen-serie wél doeltreffend uit te halen. Gelijk Neeskens joeg hij de bal in de kruising. Dat had-ie, twee dagen tevoren, nog op de televisie gezien bij Nederland-Argentinië. Een week later belde hij me op.

Belangstelling voor seniorenvoetbal?
Bel: 67 39 86
Hans Velders

„John, heb jij in de auto misschien nog twee bestjes liggen? Die had ik en van z'n moeder hoorde ik waarom er zoveel haast geboden was om die bestjes bij hem af te leveren. Z'n hele verzameling bestjes bestaat wel uit dertig exemplaren. Bij het slapen gaan worden er dagelijks enkele uitgenodigd om hem tussen de lakens te vergezellen. Daar is-ie heel precies in: dan die, dan die, alles zullen we eerlijk delen. En tja, nu waren uitgerekend die bestjes aan de beurt.

Zo karaktervol in de sport. Zo kinderlijk in de bed.

Schrijver van dit artikel is John Linse. Redacteur van Voetbal International en tevens trainer en leider van de pupillen I-selectie van Westerkwartier.

WESTERKWARTIER is, zoals haar naam voluit zegt een Haagse Sport- en Ontspanningsvereniging. Werd in 1934 in het westen van Den Haag opgericht als voetbalclub. Zag in de zestiger jaren in, dat een club niet alleen voetbal moet brengen, maar een breder basis moet hebben. Heeft nu dan ook naast de voetbalafdeling met 350 leden (heren) een softballafdeling met 100 leden (dames en heren), 71 tennissleden (dames en heren) en een bloeiende biljartafdeling.

WESTERKWARTIER is dus, zoals dat modern heet, een multi-sportvereniging, die tracht sport en ontspanning te bieden voor het hele gezin. Dat de sportieve prestaties blijven tellen wordt bewezen door het feit, dat er elk jaar wel een paar teams kampioen worden in hun klasse. Het hoogste softballteam speelt zelfs in de landelijke competitie.

WESTERKWARTIER heeft sedert haar oprichting op vele plaatsen in de stad gewoond, maar kreeg zeer vaste voet in het westen, toen in 1938 een terrein aan de De Savornin Lohmanlaan werd betrokken, waar later een rolschaatsbaan werd aangelegd en waar thans een modern scholencomplex is opgetrokken op de hoek van de Duinlaan.

In de oorlog evacueerde WESTERKWARTIER naar het Laakkwartier, maar in 1949 keerde de club terug op twee nieuwe terreinen aan de Duinlaan.

Om de multi-sport-gedachte beter tot haar recht te laten komen werd met medewerking van de Gemeente Den Haag in 1975 verhuisd naar het nieuwe sportpark Kijkduin aan de Machiel Vrijenhoeklaan, waar thans drie voetbalvelden liggen, één softballveld en waar een riant en kostbaar clubhuis is gerealiseerd, waarin en waarvóór op het terras het uitstekend toeven is.

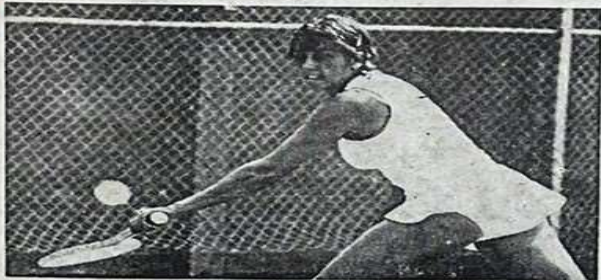

Multi-sport: recreatie voor het hele gezin!

WESTERKWARTIER wil meer dan wat tot nu toe is geschetst op deze pagina. Daarom wordt er al lang gepraat met de Gemeente Den Haag om de thans nog op park Waldeck spelende tennisleden van hun ledenstop af te helpen en op het eigen sportpark aan de Machiel Vrijenhoeklaan onder te brengen op drie banen. Westerkwartier zal daardoor nóg beter kunnen tegemoetkomen aan de gedachte van recreatie voor het totale gezin.

WESTERKWARTIER zou verder het clubhuis voor nog meer mensen en de hele week door toegankelijk willen maken. Voor groepen bejaarden uit de omliggende wijken en Groot Loosduinen bijvoorbeeld, die zouden kunnen kaarten, biljarten en andere spelen beoefenen. Westerkwartier zou willen, dat u gewoon eens binnenstapte om dat alles te bekijken om daarna te zeggen: een club, die tracht het iedereen zo naar de zin te maken, daar willen we bij behoren, daar moeten mijn kinderen bij behoren.

WESTERKWARTIER is altijd al een club geweest, die bekend stond bij de desbetreffende sportbonden om zijn vele activiteiten. Buiten de competitiewedstrijden wordt er vooral voor de jeugd bijzonder veel gedaan. Getuige alleen al het aparte jeugdhonk in het clubhuis. Maar er is meer.

WESTERKWARTIER kent zijn instructieavonden, zijn ouderavonden, zijn trips voor de jeugd naar het binnen- en buitenland, zijn disco-avonden, film- en spelavonden in het clubhuis en dan uiteraard niet te vergeten zijn befaamde toernooien waarvan het grote internationale jeugdtoernooi rond de Pasen wel het bekendste voorbeeld is. De jongens leren daarin hun vrienden maken, een aardig woordje over de grens spreken, kortom, ze krijgen alle gelegenheid WESTERKWARTIER te leren kennen als een bruisende vereniging voor het hele gezin.

Els Buitenman: 'Die zondagochtend sla ik nooit over'

Met nadruk stelt ze: „Ik maak er geen mode-show van. Daar ben ik helemaal het type niet voor”. Anders gezegd: ze houdt het simpel, een t-shirt, een tennisrokje, een niet te prijzig racket en een goed trainingspak, onontbeerlijk onderdeel van de outfit. „Snobisme kom je gelukkig niet tegen bij ons. Je ziet van alles dragen en het hoeft niet persé wit te zijn”. Een kampioene aan het woord.

Gespreksonderwerp zou tennis zijn en de vrees besloep me, heel even maar, op een puur technische verhandeling getraceerd te worden: aces, smashes, volleys, jobs, forehand, backhand, drives, topspin en wat dies meer zij: typische kreten voor de incrowd, door de grote massa alweer vergeten als Herman Kijphof zijn reportages van het centrecourt op Wimbledon besluit. Thuis, in Loosduinen, nabij de voormalige veiling, zijn er echter inleidend andere thema's. Els Buitenman, lijdend en lichtend voorwerp van deze pagina, vraagt andermaal „hoe doe je dat nou” en haar blik priemt als het ware in m'n navel, in mogelijk een vlaag van verstandsverbijstering binnen drie maanden 22 échte kilo's teruggedrongen. Ze heeft er veel respect voor.

eigenlijk over. Hoe lang zitten we er nu? Drie jaar. Ruim drie jaar. Ricky wilde persé gaan voetballen. Hij zit op Kijkduin op school, dáár heeft-ie z'n vriendjes en hij wilde dus op Quick of Westerkwartier. Kenneth en ik zijn er toen vrij snel gaan tennissen. Samen tennissen, dat stond voorop. En dat doen we nog, al gebeurt het best wel eens dat hij geen zin heeft en ik toch ga”.

Het waren niet haar absoluut eerste stappen op een tennisbaan. Vroeger, jaren geleden en ze lacht smakelijk, huurden ze wel eens een baan op Hofstede. „Serieus was dat niet. Ik heb er nóg spijt van dat ik niet veel eerder begonnen ben”, zegt ze. Techniek blijkt in deze sport een eerste vereiste te zijn. „Ik kan makkelijk verliezen van een zestig- of zeventigjarige, als zijn controle maar zoveel beter is. Hoe snel ik me dan ook moge bewegen...” Aanvullend. „Je moet wel les nemen. Tennis is leuk, maar niet eenvoudig. De verschillende slagen moet je je eigen maken, wil je er werkelijk plezier in krijgen. Het eerste seizoen - dat valt tegen, als ik er nu aan terugdenk. Ik heb aan handbal gedaan en daarin heb je al snel een zekere vaardigheid. Het irriteert dan wel een beetje, dat je met tennis beter wil maar nog niet beter kan. Zie het nog voor me, het begin, uitsluitend boogballen. Daar moet je doorheen. En niet forceren. Wedstrijden hebben in dat stadium geen zijn. De één serveert en de ander slaat de bal uit. Ontaardt meestal in een slap gedoe. Heeft geen zin; je schiet er niets mee op. Beter is met veel geduld die ene slag door te blijven nemen”.

Voor Dik Langerhorst, haar leeraar, koestert ze gróte bewondering. „Die man is zo geduldig, hé. Englegheduld. En hele rustige, bescheiden vent die er geen enkel probleem van maakt je dievent keer te vertellen dat je die voet zó moet neerzetten, dat je het racket zó moet vasthouden en vooral dat je moet uitzwaaien. Uitzwaaien, hoe vaak heb ik 't hem niet horen zeggen”. Ze heeft er veel profijt van gehad, al erkent ze dat haar technische bagage beslist niet perfect is. „Dat serveren, hé, dat krijg ik maar niet onder de knie. Ik denk dat ik zonder bal de goede beweging maak, maar met bal wil het maar niet lukken. Ik krijg er maar geen vaart achter. Met andere woorden: ik doe dus iets verkeerd. Maar wat? Ik oefen nu ijverig met als resultaat dat ik geen bal meer „in” sla. Dat is natuurlijk de bedoeling niet. Maar toch, ik zal het leren”.

Uitgangspunt is en blijft voor haar de gezelligheid die ze bij tennis ondervindt. „Fanatiek? Nee, dat ben ik niet”. Erkent dan wel „dat ik altijd m'n best zal doen. Ik probeer gewoon alles te

halen, lopen, já, althans dat tracht ik. Dat is iets anders dan sprinten. Ha, daar ben ik te oud voor...” Ze geeft overigens toe regelmatig een hartig woordje tot zichzelf te richten. „Dat doe ik, inderdaad. Zo van: verdorie, die bal had ik kunnen hebben, de volgende zál ik hebben. Niet dat ik ga schelden, hoor. Smijten met m'n racket? Nee, vind ik zonde. Met ballen gooien? Nee hoor. Moet je ze weer oprapen óók, hoewel, bukken doe ik niet, staat weinig elegant, hé, dat doe ik dus met m'n voet. Zoals iedereen dat doet”.

Als de maand april nadert, zegt ze écht uit te kijken naar de eerste zondagochtend. „Dan ben ik er, tenzij het weer te slecht is. Waldeck is een vrij beschut park door de duinen, van de wind heb je daarom niet zo gek veel last. Het is wel vroeg, negen uur, soms wel moeillijk, maar voortien ben ik er zeker. Ik heb 't idee dat als ik één keer oversla het plezier verdwijnt. Maar ik ga ook nog wel 'ns donderdagavond, of vrijdagavond, of beide avonden. De kinderen? Die gaan mee, hoewel ze op het park niet

van harte welkom zijn. Ik heb er wel begrip voor, hoor, het is toch een sport die om concentratie vraagt en op andere banen wordt er wellicht competitie gespeeld. Bovendien, ze kunnen ergens anders gaan spelen. De duinen zijn vlakbij, evenals Westerkwartier. Wat dat betreft is het een ideale omgeving, speelgelegenheid alom, de duinen, het strand, het voetbalveld... Vooral Jerry staat 's ochtends om negen uur al van „gaan we nou”. Die wil naar z'n vriendjes, hé.

Het klinkt gewichtig. Els Buitenman, open-park-kampioen. Een coryfee dus, die als zodanig ook benaderd en behandeld moet worden. „Bén je gek, joh”, reageert ze. „Wat stelt dat nou voor. Ik heb staan slaan tegen tegenstanders die er volgens mij veel meer van konden. Zullen wel erg nerveus zijn geweest. En het was de allerlaagste klasse hoor. Het was eigenlijk de eerste keer dat ik aan een wedstrijd meedeed. Best leuk, maar ik denk niet dat ik 't dit jaar kan herhalen. Ik ben nu in een hogere klasse ingedeeld, en kansloos”. Schatert dan: „Ik kreeg een beker. En rood-witte bloemen. Ik ben er niet bij geweest maar ik denk dat ze van het stalletje bij de begraaftplaats afkomstig waren. Cynisch, hé. Maar wie had 't ook verwacht? Niemand”.

De epilooog neemt ze zélf voor haar rekening. „Ik hoop dat het er door komt, die tennisbanen op Westerkwartier. Lijkt me ideaal. 't Zal nog wel even duren, heb ik begrepen. In oktober zouden ze klaar moeten zijn, maar dat lukt niet meer. Vooral dat het all-weather-banen worden is aantrekkelijk. Kun je bijna altijd spelen”. Tenslotte: „Er moet wel heel wat geks gebeuren, wil ik dat tennissen ooit nog opgeven. Ik vermaak me er heerlijk mee, blijft tot de laatste week van het seizoen doorgaan en het jaar erop wéér. Echt, tennissen blijft ik doen, zo lang als het kan”.

**Belangstelling
voor tennis?
Bel: 83 90 55
Gerard v.d. Vliet**

Ze is lid van een echte WK-familie. Kenneth, haar echtgenoot, geniet een zekere faam als de pijlsnelle frontsoldaat van Het Zevende; Ricky, de oudste zoon, loopt wekelijks het vuur uit z'n sloffen in C-3; en Jerry, de jongste, is een soms gewaardeerde spits in Welpen 2, soms omdat-ie het beslist aanwezige talent niet altijd aan ambitie paart. „Heeft-ie niet van mij hoor”, heb ik Els al vaak horen zeggen. Over Westerkwartier: „Je gaat aan zo'n vereniging hangen. Ik voel me er thuis, sta zelfs soms achter de bar en daar verbaas ik me

De afdeling tennis van Westerkwartier bestaat nu vier jaar en telt 71 leden, waarvan er 64 daadwerkelijk spelen. Toevalligerwijs is de verhouding der sexes één op één: 32 vrouwen, 32 mannen.

Vaoralnog is de afdeling ondergebracht op het tennispark Waldeck. Op donderdag, vrijdag en zondag staan er dan banen ter beschikking: één daarvan is 's zondags gereserveerd voor de tennislessen van Dik Langerhorst die intensief gevolgd worden. De helft van het ledenbestand heeft zich aan de kennis en aanwijzingen van Langerhorst onderworpen. Tennis op Westerkwartier speelt zich nog voornamelijk af in de recreatieve sfeer. Aan het prestatieve niveau van de afdeling kan pas echt gewerkt worden als WK permanent over banen kan beschikken en kan worden ingeschreven voor de landelijke competities van de tennisbond. Die plannen voor banen in eigen beheer zijn er wel. In principe heeft de verenigingsraad van Westerkwartier aangevraagd dat op het bestaande complex drie pistes worden aangelegd. Op dit moment wordt er met de gemeente onderhandeld waar die banen gesitueerd kunnen worden. Naar verluidt laat een beslissing daaromtrent niet al te lang op zich wachten. Dat is dan ook het moment dat de afdeling tennis het aantal leden verder kan uitbreiden. Die zich nu aanmeldt, verschijnt op de wachtlijst voor het volgend tennisseizoen, dat van 1981 dus.

Harold van Duinen is 34 jaar. Hij is trainer van dames en heren, die bij Westerkwartier softball spelen. Hij zou iedereen wel willen toeschreeuwen: „Ga bewegen; ga wat doen!”

Harold van Duinen: Ga wat doen... beweeg!

Niet zo vreemd, die kreet van hem, want hij is ook nog contactfunctionaris van de commissie recreatiesport van de Kon. Ned. Baseball- en Softballbond (zeg maar KNBSB, dat is gemakkelijker), rayon Den Haag. Zelf heeft hij nooit last gehad met dat bewegen. Toen hij dertien was begon hij bij Celeritas honkbal te spelen, maar hij voetbalde er ook en tamelijk lang zelfs nog. Hij kwam tot het tweede elftal in de res. 2e klas van de KNVB. Later koos hij definitief voor honkbal en softball. (De aanvangstijden van voetbalwedstrijden bevielen hem niet zo: zondagsmorgens om tien uur in de bittere kou.) De softball-

elkaar. Simpele regels. Gebaseerd op BEWEGEN. Bewegen met het hele gezin.

En dan is er nog peanutball. Juist voor kinderen in de basisschoolleeftijd. Jongens en meisjes spelen het door elkaar. Weinig materiaal voor nodig en de regels zijn rekbaar. Spelen staat voorop. Zoals bij Westerkwartier dikwijls de recreatie voorop staat. Maar ondertussen mag de prestatie er zijn. Bewegen met het hele gezin, dat is eigenlijk een goede slogan van Harold van Duinen, die zich nu alweer drie jaar bezighoudt met Westerkwartier. Een man met gezag, aan wie u uw kind rustig kunt overlaten.

**Belangstelling
voor softball?
Bel: 68 44 61
Paulien Langeveld**

sters gingen in januari ook vroeg trainen, maar dat was tenminste in een zaal en tegen de tijd, dat ze naar buiten gaan, schijnt meestal de zon alweer vrij geregeld.

Hij kan enthousiast vertellen over dat softball. Maar over softball niet alleen want er bestaat bij Westerkwartier ook nog peanutball en T-bal.

„t Is allemaal zo natuurlijk voor kinderen hè”, vindt hij. „Geef een kind in een wieg een balletje en wat doet het? Het gaat die bal niet wegtrappen, het slaat niet, het gooit”. Gooien is kennelijk de meest natuurlijke beweging. Nou, wie wil er niet eens een balletje oppoelen. Sinds 1951 wordt er softball in Nederland gespeeld en Nederlandse topsoftballers zitten sedertdien dicht tegen de wereldtop aan. Softball ligt Nederland en softball ligt Westerkwartier, dat ook al hoog speelt; in ieder geval landelijke competitie.

T-bal is ook alweer zoets, precies in de kraam van Westerkwartier passend: vaders, moeders en kinderen spelen het door

Westerkwartier afd. softball heeft omstreeks honderd leden. Van april tot oktober hebben deze leden een compleet ingericht softballveld ter beschikking. Met een verlichting, die spelen bij avond mogelijk maakt en die tot de beste in Nederland wordt gerekend. De competitie wordt zowel tijdens het weekeinde als op door de weekse avonden gespeeld.

Op het moment, dat wij dit schrijven speelt het eerste team in de landelijke eerste klas. Er is nog slechts één klas hoger. Ook heren spelen softball; twee teams nemen aan de competitie deel. Bij de dames zijn dit vier teams, bij de meitsjes twee teams en bij de peanuts één team.

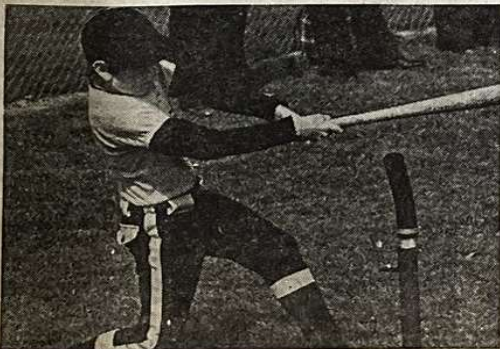
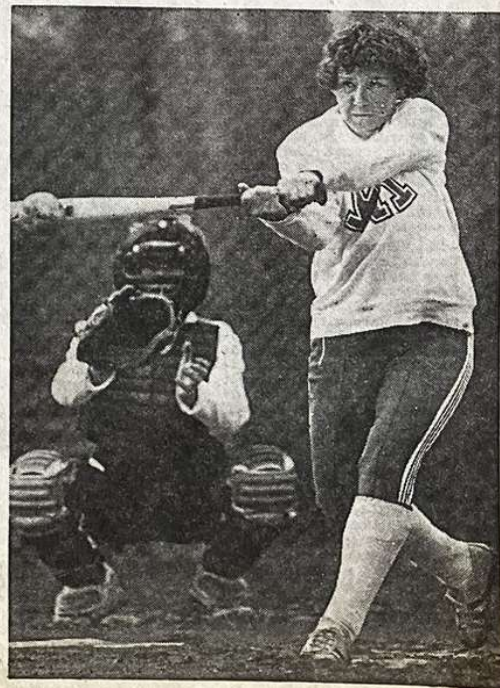
BIJ DE FOTO'S:

Geheel boven: Trainer Harold van Duinen: 'Beweeg'.

Rechts: International Marianne van Deursen aan slag; concentratie!

Links: Peanutball in beeld: softball voor de jongsten.

Boven: Actie bij de thuisplaat: Erica Bohnen, catcher, wordt gepasseerd.

**Belangstelling
voor biljart?
Bel: 63 57 87
Aad Ruitenbeek**

Cock Berwers - Mario van der Ende:

'Het afscheid doet pijn'

- Misschien is 't het beste om maar direct met het einde te be-ginnen. Waarom vertrekken jul-lie bij Westerkwartier?

Berwers: „De vereniging heeft een goede naam in de amateur-wereld, maar dat bleek anders te zijn. Ik werd zogezegd tussen het eerste en tweede neergeplaat en zoek het vervolgens maar uit. Dat viel me zwaar tegen. In het begin beviel me de entourage helemaal niet. Op trainingsavonden was bijvoorbeeld de kantine gesloten. Dat betekent: geen gelegenheid om na de training wat te babbelen, een glas te heffen, of wat dies meer zij. „Be-sprekingen met de groep moest ik in de kleedkamer houden; een andere ruimte was niet beschik-baar. Het ergste vond ik nog een ervaring bij Westlandia waar zowel één als twee een oefen-wedstrijd speelde en er geen lei-der of bestuurslid te ontdekken viel. Ik heb daar nota bene de representatieve verplichtingen van het bestuur moeten overne-men. En als een vent op veld twee geblesseerd raakte, moest ik op veld één gewaarschuwd worden. Te gek natuurlijk.“

- Heb je ook zo kenbaar ge-maakt?

Berwers: „Dat wel, maar er viel in dat stadium weinig aan te doen. In het bestuur heerste een vacuum. Ik was benaderd door de voormalige voorzitter, Jong-bloed, en die was plotseling weg-gevallen. Er ontbrak een leider in het voetbalbestuur. Hoe dan ook, tegen die achtergrond moest ik in januari beslissen of ik al dan niet zou blijven. Dat klinkt vroeg, maar dat ligt nu eenmaal opgesloten in het wereldje der trainers waar de beslissingen dan vallen. Tegen de nieuwe voorzitter, Jan Bok, heb ik op een gegeven moment moeten zeggen: „Haal door mijn naam maar een kruisje, ik haak af.“ Het nekke is later het be-ting, de samenwerking met de jongens is in positieve zin toege-nomen, de resultaten zijn goed, ik heb er nu, achteraf, spijt van.“

- Mario, ook jij klachten?

Van der Ende: „Nee. In alles wat ik wilde heb ik eigenlijk m'n zin gekregen. Toen ik kwam werd er eenmaal in de week met de A-selectie getraind. Nog geen maand later was dat twee keer. Over de representatie hoefde ik me geen zorgen te maken. Schildkamp was leider, daar kon je mee over voetbal praten, we spraken elkaar tenslotte wel vier keer in de week. Het trainingsbezoek is steeds goed ge-weest, op twee jongens na, met de A-jeugd hebben we een hele oefencampagne kunnen organi-seren waaronder een driedaags trainingskamp, veel vriendschappelijk voetbal, alles was mogelijk. Helaas zijn we er niet in geslaagd een buitenlandse trip te organiseren, had ik zelf erg prettig gevonden. Mijn erva-ring is dat wil je hier optimaal werken, dan kan je ook optimaal werken. Maar je moet er wel zelf enig initiatief voornemen. Welke trainer wil dat niet?“

- Maar waarom dan toch weg?

Van der Ende: „Zonder te solici-teren ben ik bij VUC terecht ge-komen. Dat is een positieve ver-betering voor mij. VUC is interes-sant. Je komt er uit in de hoogste klasse, de regionale jeugd A. Bo-ventien, VUC I draait in de hoofdklasse amateurs. Het aan-zielen is er groter en ik kan er wat leren van Van der Lubbe, de trainer daar. En er is nog iets. VUC biedt me meer invalswegen in de voetbalwereld. Niet onbe-langrijk als je de ambitie hebt de B-cursus te doorlopen.“

- Je bent een streber, dat was trouwens al bekend. Hoe kun je anders scheidsrechter zijn.

Van der Ende: „Daar maak ik ook geen geheim van. Over enige tijd ben ik de schoonzoon van Leo van der Korf. Ik heb 'ns in een overmoedige bui tegen m'n verloofde gezegd, „wat jouw vader kan, kan ik ook“. Dan moet ik 't waarmaken, vind je niet. Als trainer ben ik overigens

De voetbalafdeling van Westerkwartier verliest dit seizoen twee trainers die niet zonder succes hun werk hebben verricht. Het betreft hier Cock Berwers, verantwoordelijk voor de senioren-selectie, en Mario van der Ende, trainer van de A-, B- en C-jeugdselectie. De één, Berwers, zoekt z'n heil merkwaardig genoeg op een lager niveau (Valkeniers) terwijl hij onlangs met Westerkwartier I en II naar de KNVB is gepromoveerd. De ander, Van der Ende, vertrekt naar de regionale jeugd van VUC voor wat hij zelf „een positieverbetering“ noemt. Hun verhaal over het afgelopen jaar (Berwers) of jaren (Van der Ende) klinkt paradoxaal: Berwers trof aanvankelijk een slechte organisatie bij WK aan, geen sfeer, slecht materiaal en een gebrek aan belangstelling; Van der Ende heeft andere ervaringen, een actief jeugdbestuur, prima ballen, behoorlijk spelmateriaal, etcetera. Aandacht voor hun indrukken. Ze zullen eenstemmig finishen: „Het afscheid doet pijn“.

even eerzuchtig. 's Zondags flui-ten, 's zaterdags bij de jeugd, dat is voorlopig een goede combina-tie“.

- Jullie indrukken van Westerkwartier.

Berwers: „Zoals gezegd, de eerste maanden heb ik aardig gewommnen in deze club. Ik heb daar nu wel enig begrip voor, Jongbloed was kennelijk een echte leider en dag-en-nacht bezig met Westerkwartier en als zo'n man zich moet terugtrek-ken... Ik zat er echter mee. Gelukkig kun je hier met flexibele mensen werken. Negen van de tien spelers beschikken over een gezond verstand. Elders zouden spelers toestanden als deze niet accepteren. Ik ken Oranje Blauw, mochten zich daar der-gelijke zaken voordoen dan werd er al snel gekankerd. Zo van: „Wat is dit voor zootje“. Daar maken ze zich hier niet zo druk om. Ik ben wel eens met

dat besef hebben we echt moeten kweken. Ik vind dat een voorwaarde voor een goede relatie tussen trainer en spelers. Waar wij fanatiek zijn, behoort dat op de groep over te slaan. Dat is wel gelukt. Dit seizoen zijn we zelfs tweede geworden. Met een beetje meer, hoe zal ik het noemen, zeg-maar-karakter hadden we Scheveningen zelfs gepakt“.

- Ik heb je wel eens horen zeg-gen: „Waarom lopen hier niet een paar voetbalschoffies rond“. Geldt dat nog?

Van der Ende: „Ik had graag wat meer personality gezien, bluf misschien. Vorig jaar had ik er twee: Koos Leeuwenburgh en René Hoogland. Als die in de kleedkamer zaten klonk er wel eens een vloek, verdomme, de beuk erin, we pakken die punten. Elke ploeg kan zulke figu-ren gebruiken“.

- Je noemt nou Koos Leeuwen-

het wel met een gebrek aan zelf-vertrouwen te maken. Het voet-bal in de senioren is toch anders. Wie fouten maakt, krijgt dat on-middelmatig te horen. Tolerant is men er niet. Mogelijk dat Koos het met die overgang erg moeil-ijk heeft gehad“.

- Lets anders, Westerkwartier in de KNVB, biedt dat uitzicht?

Berwers: „Daar ben ik van over-tuigd. Deze ploeg gaat mee-draaien, als er hier en daar wat veranderd wordt. Rond de selec-ties zijn de zaken nu ook beter geregeld, dus...“

Van der Ende: „En er gaan acht A-klassers door, waarvan er mi-nimaal twee voor de selectie be-stemd zijn“.

Berwers: „Ik had dit seizoen al kunnen verjongen. Jongens uit twee hadden naar één kunnen gaan. Sommigen horen daar in thuis, maar ik heb geen onrust willen zaaien. Beide ploegen draaiden goed, waarom zou je

het wel goed: de A-jeugd blijft op het gewenste niveau spelen. Daar heb ik, als trainer, ook mee te maken. Het liefst laat je zo'n jongen 'n frak en vrij spelen. Maar toch, een zekere speldiscipline mag wel bijgebracht wor-den“.

Berwers: „Waar moet je de grens trekken? 17, 18-jarigen mogen mijns inziens best een beetje taakbewust voetballen. Anders is het bij de mini-wel-pen, welpen of pupillen. Ik kom wel eens op velden waar talrijke ouders en leiders schreeuwen van: „Weg die bal, naar achteren Pietje“. Dat is natuurlijk onzin. Daar vermoord je het voetbal mee. Kinderen moeten zich vrij kunnen ontwikkelen“.

Van der Ende: „Waar ik niet te-gen kan zijn die leiders van mi-ni-welpenteams die in het veld staan met een sigaret in de mond en de handen in de zak. Dat zie je, écht. Er is overal in Den Haag een groot gebrek aan goed ka-der, mensen die zich betrokken voelen bij een ploegje en daar van alles mee willen doen. Wat is nou leuker dan zo'n stel kin-deren lekker te laten voetballen? Daar moet je ook geen doodse-rieuze zaak van maken. Ik heb wel eens een leider gezien die zich eenzaam in een kleedkamer had opgesloten en zich concen-treerde op de opstelling. Dat hoeft toch ook niet?“

- We dwalen af. Zien jullie werkelijke mogelijkheden voor Westerkwartier?

Berwers: „Er moet hier veel meer tot stand te brengen zijn. Als je deze accommodatie neemt, fantastisch. De hele winter door zijn we maar eenmaal naar het strand gevluucht - en ook dat is dichtbij. Je hoeft niet door de modder te ploegen, de velden zijn nagenoeg altijd bespelbaar en dat heeft grote voordelen. Bij slecht weer liet iedereen op de loer hier te kunnen spelen. Feyenoord wil dan best komen“.

Van der Ende: „Wij hebben de jeugd van Feyenoord gehad. En graag dat ze wilden“.

Berwers: „Daarom! Het presta-tieve niveau van deze vereniging is te laag gezien de potentiële mogelijkheden. Kijk, de nieuwe voetbalvoorzitter is oké. Bom is een dwarsligger, een rammer óók, die laat z'n vonk wel over-springen. Ik hoop voor Westerkwartier dat-ie erin slaagt het algemeen bestuur ook wakker te schudden. Want neem Bersch, de algemeen voorzitter. We verliezen van Cromvliet, 7-0 nota bene, een aframmeling, maar een week later herstellen we ons: winst op Goma. Dan ben je erdóór. Bersch neemt dat kenne-lijk voor zoete koek aan, ik zag hem lopen, maar dacht je dat hij er één woord aan besteedde? Welnee“.

- Dat doet-ie ook niet als je ver-liet. Wat dat betreft is hij mak-kelijk, een trainer kan z'n gang gaan.

Berwers: „Ik weet niet... als de resultaten slecht waren geweest, wat dan? Maar goed, het is mo-gelijk. Ik vind het dan toch merkwaardig, ieder mens heeft wel eens behoefte aan een schouderklopje. Bersch voelt dat echter niet aan. Ik betwijfel of hij zich er werkelijk betrokken bij voelt“.

Van der Ende: „Ik heb hier toch uitermate prettig gewerkt. Het was m'n eerste club waar ik als zelfstandig trainer bezig was en ze hebben me goed opgevangen. Het jeugdbestuur dacht met me mee, een prima samenwerking. Ik laat hier veel achter, dat weet ik nu al. En als ik aan die trainingsaccommodatie denk, dan ga ik er gewoon op achteruit“.

Berwers: „Ik vertrek een beetje lullig. Tegen m'n zin in, eigen-lijk. Als ik aan de prestaties denk, aan de relatie met deze jongens... In de Haagse Courant heeft laatst gestaan dat ik zonder spijt vertrok. Dat is precies verkeerdt weergegeven. Ik heb gezegd: Ik vertrek niet zonder spijt bij Westerkwartier. Het doet me echt een beetje pijn“.

Mario van der Ende (links) en Cock Berwers verlaten het WK-complex. Symbolisch beeld van een actuele situatie.

burgh. Een jongen die veelvuldig gevolgd is door FC Den Haag. Hij was vorig jaar de laatste die af-viel, toen daar de verschillende selecties werden samengesteld. Waarom zie je die jongen niet meer terug in het eerste van WK? Berwers: „Hij heeft z'n kans ge-had. Zeker in de beginfase stond is-ie lastig, het karakter is goed, maar de balvaardigheid is zwaar onvoldoende“.

Van der Ende: „Daar kun je aan werken. Ik heb 'm veel laten kappen en draaien op de train-ing en hij ging met sprongen vooruit. Een typische goalties-dief. Koos. Levensgevaarlijk. Van de tien kansen schopte hij er bij mij negen in. Kan geen toeval zijn“.

- Z'n beperkingen zijn bekend, maar ook z'n capaciteiten. Instel-ling, loopvermogen, sprong- en kopkracht, dat moet toch nog aanwezig zijn?

Berwers: „Als voetballer vind ik 'm een sof. Geen inzicht, geen balvaardigheid. Ik begrijp niet waar FC Den Haag mee bezig is geweest. Maar misschien heeft

dan veranderen“.

- Er was ook wel plaats voor een A-klusser geweest.

Berwers: „Ja, Martin Korving had meegekund. Het is waar, maar ik houd er niet van om uit de A-jeugd te plukken, als het niet nodig is. Dan was ik boven-dien in het straatje van Mario terecht gekomen. Waarom zou ik hem duperen?“

- Wat goed is, moet door.

Berwers: „Daar geef ik je gelijk in. Als iemand aan z'n plafdop, bij een club zit, moet-ie hogerop gaan spelen“.

Van der Ende: „Hij heeft bij mij als laatste man prima gefunctio-neerd hoor. Z'n aanwezigheid was voor de ploeg belangrijk“.

- Maar was het in zijn belang dat-ie in de A-jeugd speelde?

Van der Ende: „Dat kun je je af-vragen. Als laatste man heeft hij minder te doen gehad dan op het middenveld, waar hij vroeger speelde. Voor z'n ontwikkeling is dat niet goed geweest, misschien, maar voor Westerkwartier was

Belangstelling voor jeugdvoetbal? Bel: 68 04 58 Harry Schildkamp

Belangstelling voor seniorenvoetbal? Bel: 67 39 86 Hans Velders